

Prolog

Meandrele labirintului

Într-o biserică vărgată în alb și negru, din nord-vestul orașului, un călugăr într-o rasă în negru cu alb aștepta să-i vină rândul să pășească pe o figură ciudată întipărită pe podea. Era un labirint alcătuit din benzi de marmură neagră și albă, ce închipuiau un fel de cerc, și călugării veneau și pășeau de-a lungul lui, urmându-i contururile. Mergeau în tăcere, în vreme ce alți călugări îngâneau încet cânturi gregoriene din stalurile corului. Era dimineața devreme și în biserică nu era nimeni altcineva în afară de călugări, care se mișcau în tăcere, mergând unul după altul în cerc.

Între marginea exterioară și centru erau unsprezece circuite, dar fiecare dintre ele se întortochea în atâtea meandre, încât călugării păreau să se împotmolească încercând să-și atingă ținta cu cât se apropiau mai tare de ea. Totuși, la fiecare câteva minute, unu sau doi călugări ajungeau în centru, unde cădeau în genunchi, rugându-se fierbinte preț de câteva clipe, înainte de a-și relua drumul ce-i purta iarăși înapoi spre lume.

Fratele Sulien a fost ultimul care a pășit în labirint. Era obiceiul și dreptul său de stareț. Sulien a străbătut labirintul încă și mai gânditor decât de obicei, și, atunci când a ajuns în centru, rămăsese singur. Ceilalți călugări se duseseră la treburile lor, unii să hrănească peștii din iazul mănăstirii, alții să sape la morcovi și alții să îngrijească de vie. Chiar și membrii corului se risipiseră, și fratele Sulien fusese lăsat singur în lumina obscură a zorilor, în interiorul răcoros al bisericii.

A îngenuncheat anevoios în centru, într-un cerc înconjurat de alte șase cercuri mai mici, aranjate ca petalele unei flori. Drept în mijloc se afla un model decorativ incrustat, ce era acoperit de rasa călugărului. Într-adevăr, un vizitator matinal al mănăstirii Santa-Maria-tra-le-vigne cu greu l-ar fi putut observa pe Sulien, având gluga trasă peste ochi și stând în genunchi, în liniștea din centrul labirintului.

După o lungă meditație, fratele Sulien s-a ridicat, a spus „amin” și a început să parcurgă încet drumul înapoi prin labirint spre viața sa cotidiană. Așa începea fiecare zi pentru el, însă ziua aceea avea ceva aparte. La sfârșitul ritualului a tras ca de obicei un covor ros peste labirint, dar în loc să se întoarcă prin claustrul cel mare la lucrul său de la farmacie, s-a așezat într-o strană, meditând la viitor.

S-a gândit la amenințarea ce plana asupra Gigliei și la faptul că orașul era în fierbere. Marea familie di Chimici, a cărei bogăție făcea ca orașul să prospere, era mai ocupată decât de obicei. Ducele anunțase căsătoriile apropiate ale unor tineri membri ai familiei sale, inclusiv ale celor trei fii care îi mai rămăseseră cu verișoarele lor. Și nimeni nu se îndoia că mai era și altceva la mijloc în afară de dragoste în privința acelor căsătorii.

Toată lumea știa că ducele organizase o rețea de spioni ce împânzise tot orașul, condusă de un agent feroce, cunoscut drept „l'Anguilla” (Țiparul), din pricina abilității lui de a scăpa din situații fără ieșire. Scopul spionilor, atât acolo, cât și în alte orașe, era să descopere tot ce se putea afla despre o anumită frăție sau ordin al unor învățați – unii îi numeau oameni de știință, alții, magicieni. Fratele Sulien se foi în strana tare de lemn, gândindu-se la acel ordin al cărui membru era și el.

Familia di Chimici se opunea cu vehemență frăției și bănuia că membrii ei se aflau în spatele rezistenței față de planurile lor de expansiune a puterii în toată Talia. Ducele

Niccolò credea că această frăție se făcea vinovată și de dispariția fiului său mezin, Falco, cu mai puțin de un an în urmă. Aparent, tânărul prinț, rănit grav într-un accident de călărie cu doi ani înainte, își pusese capăt vieții în timp ce stătea la palatul de vară al familiei de lângă Remora.

Dar toată lumea știa că ducele credea că fusese o crimă – sau poate ceva încă și mai rău. Unii spuneau că fantoma băiatului plecase în străinătate, alții că n-ar fi fost mort deloc. Când ducele Niccolò se întorsese din Remora cu trupul fiului său, întreg orașul fusese șocat de înfățișarea lui schimbată: îmbătrânise peste noapte și acum avea părul alb și barba argintie.

Funeraliile lui Falco fuseseră un eveniment trist, dar grandios. Ducele îl depusese în capela palatului său din apropierea centrului orașului și însăși marea Giuditta Miele îi sculptase statuia funerară.

Sulien știa însă că următoarea comandă a Giudittei avea să sosească din Bellezza, orașul independent din laguna răsăriteană. Se zvonea că stăpâna acestuia, încântătoarea Arianna Rossi, avea să vină în Giglia pentru a participa la ceremoniile de nuntă. În ciuda rezistenței puternice a orașului său față de toate încercările familiei di Chimici de a-i răpi independența, ducesa era neașteptat de bună prietenă cu cel de-al treilea fiu al ducelui, Gaetano. El era unul dintre cei ce se căsătoreau, așa că acceptase invitația din pricina lui.

Sulien cunoștea Bellezza, deoarece venise recent dintr-o mănăstire din apropierea orașului-lagună pentru a prelua mănăstirea de călugări Santa-Maria-tra-le-vigne. A văzut primejdia ce-o păștea pe tânăra ducesă. Orașul Giglia urma să fie mai înțesat ca de obicei cu străini și vizitatori în perioada nunților, de aceea avea să fie greu să i se asigure ducesei protecția de care avea nevoie. Era chiar un pic surprins că tatăl ei, regentul și senatorul Rodolfo, fusese de acord cu asta.

Apoi și-a sumes poalele rasei și s-a îndreptat cu pași mari spre farmacie, pentru că luase o decizie. A traversat claustrul cel mic și liniștit, cu seria sa de capele, și apoi și claustrul cel mare, unde o ușă dădea într-o primă încăpere, laboratorul său.

Ca de fiecare dată când urca cele două trepte spre domeniul său, fratele Sulien respiră aerul său înmiresmat cu ușurare și bucurie. În oraș lucrurile se puteau schimba, dar acolo, la Santa-Maria-tra-le-vigne, unele lucruri rămâneau la fel – labirintul, care aducea întotdeauna pace, și parfumurile și leacurile distilate aici, în farmacie, aflată de puțină vreme sub conducerea sa.

A traversat laboratorul, unde doi tineri ucenici în rase de novici erau aplecați deasupra instalației de distilare. După ce i-a salutat în mare grabă, a intrat în chilia sa, puțin mai mare ca o celulă, și s-a așezat la biroul său. Întocmea o listă a rețetelor pentru toate parfumurile, cremele, loțiunile și leacurile ce se făceau în acel loc din mănăstire. Fără a omite faimosul său lichior și secretul producerii argintului potabil.

A împins pergamentul deoparte și a rămas uitându-se la o sticluță albastră cu un dop de argint pe care o luase de pe un raft. A pus lângă ea o cruce de argint, pe care-o ținea încuiată într-o cutie de lemn incrustată. Le-a privit gânditor pe amândouă. Apoi a spus: „E timpul. O să mă duc acolo diseară.”

Capitolul 1

O sticlă albastră de parfum

Sky s-a trezit ca de obicei în mireasma florilor. Dar era mai puternică decât de obicei, ceea ce însemna că mama lui se sculase și își destupa flacoanele. Acesta era un semn bun; poate că azi avea să lucreze. Dându-l la o parte pe Remedy, motanul, de pe picioarele lui – un alt semn bun, pentru că însemna că fusese hrănit deja – Sky s-a îndreptat spre bucătărie și a găsit-o pe mama sa amestecând cafeaua în cafetieră. Arăta minunat, oarecum îmbujorată în obraji.

– Hei, mamă. 'Neața, a spus el, îmbrățișând-o.

– 'Neața, frumosule, i-a răspuns ea, zâmbindu-i afectuos.

– De ce nu m-ai trezit? E târziu.

– E doar șapte și jumătate, Sky.

– Păi, e târziu, a spus el căscând. Trebuie să mai și spăl înainte de școală.

– Sunt gata, a spus mama sa încântată, turnând apa abia fiartă peste cafea. Apoi și-a schimbat brusc dispoziția și s-a așezat la masă. Nu e bine ca un băiat de vârsta ta să-și facă griji în privința treburilor gospodărești, a spus ea, și Sky a văzut strălucirea clară a lacrimilor ce-i umpluseră ochii.

– Hei, nu plânge acum, a liniștit-o el, încercând intenționat să-i schimbe dispoziția. Ce avem la micul dejun? Mi-e tare foame.

Nu-și dorea o scenă de genul „nu ne avem decât unul pe celălalt” așa de dimineață. Mama sa nu-și putea ține-n frâu

boala, care era așa de capricioasă, încât în unele zile, ca acum, se simțea normal, iar în altele nu se putea nici măcar da jos din pat să se ducă până la baie, ceea ce însemna că el trebuia să-i poarte de grijă și în privința celor mai intime nevoi.

Iar pe Sky nu-l deranja să-i poarte de grijă. Era adevărat că erau totul unul pentru celălalt. Tatăl lui Sky nu fusese niciodată prin preajmă, decât pe copertile CD-urilor și pe afișele de concert. Rainbow Warrior, faimosul rocker de culoare al anilor 1980, fusese interesat de blânda și timida Rosalind Meadows doar o noapte, și de atât a și fost nevoie.

Când Rosalind a aflat că era însărcinată, prietena ei cea mai bună, Laura, cea care o dusesese inițial la concertul lui Warrior, o sfătuisese să facă avort, dar ea nici n-a vrut să audă. A lăsat baltă universitatea și s-a dus acasă să înfrunte furia părinților ei.

Deși aceștia erau adepți stricți ai Frăției din Plymouth, au fost neașteptat de înțelegători chiar și atunci când s-a dovedit că bebelușul era ciocolatiu (ea nu suflase o vorbă despre tatăl lui). Dar când Sky avea un an și jumătate, i-au sugerat că era posibil să-i fie mai bine la Londra, unde o blondă cu pielea foarte albă cu un copil ciocolatiu ar fi atras mai puțin atenția decât într-un sătuc adormit din Devon. A nu atrage atenția asupra propriei persoane era ceva ce pentru părinții lui Rosalind echivala cu a unsprezecea poruncă.

Așa că ea și-a făcut bagajele și, luându-și copilul, a aterizat la Londra, având chiria plătită anticipat pentru un apartament în Islington, o diplomă în aromoterapie și niciun fel de alte mijloace de subzistență. Cea mai mare consolare a ei era că Laura se afla și ea la Londra, lucrând ca secretară a unui parlamentar, și stătea adesea cu copilul în timp ce ea făcea seara sedințe de aromoterapie cu diverși clienți.

– La urma urmei, spunea Laura, legănându-l pe Sky cu stângăcie în poală, el nu s-ar mai fi aflat aici deloc dacă nu te duceam eu la concertul ăla din Bristol.